

DARBE GİRİŞİMİ

Şehidimizin oğlu 15 Temmuz gecesini anlattı

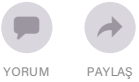
Boğaziçi Köprüsü üzerinde 15 Temmuz akşamı başlayan darbe girişimi yoğun çatışmalarla devam ederken halkın meydanlara çıkması ile son buldu. 240 vatandaşımızın şehit olduğu hain saldırıda gazetemiz Yeni Şafak çalışanı Mustafa Cambaz, Çengelköy'de göğsüne isabet eden iki kurşun ile şehit edildi. Şehidimizin oğlu Alparслан Cambaz darbe girişiminin gerçekleştiği gecede yaşadığı tarihi anları ve korkusuzca kendini vatani korumak için sokağa atan babasını anlattı.

Abone Ol [Google News](#)

Haber Merkezi · 22 Temmuz 2016, 16:59 · Son Güncelleme: 23 Temmuz 2016, 13:42 · Diğer

15 Temmuz gecesini Yeni Şafak fotomuhabiri Mustafa Cambaz hain saldırıda şehit edildi.

FETÖ'nün 15 Temmuz gecesini gerçekleştirmeye çalıştığı ancak halkın meydanlara dökülerek püskürttüğü darbe girişiminde 240 vatandaşımız şehit edildi. Yaşanan yoğun çatışmalar sonucunda alınan şehit haberleri ile tüm Türkiye yasa boğulurken, hainlere karşı sergilediğimiz dik duruş tesellimiz oldu.

Haber10.com sitesi, darbe gecesinde vatandaşların üzerine açılan ateşte şehit edilen, gazetemiz Yeni Şafak çalışanı Mustafa Cambaz'ın oğlu Alparслан Cambaz ile babasını ve o gün yaşadıklarını konuştu.

Ne zamandır buradasınız?

Çocukluğum Zeytinburnu'nda geçti. Evimiz oradaydı. Bir gün oturduğumuz evin bir alt sokağında bomba patladı. İki terörist bomba yaparken ellerinde patlıyor. Annem de dakika farkıyla kurtuluyor patlamadan. Sonrasında üst katımızda oturan anneannem de rahmetli olunca bizimki daha fazla duramam buralarda dedi ve taşındık.

Babam Gümülcelidir. Yunanistan'dan buralara geldiğinde tek başına dolaşır dururmuş Anadolu Yakasında. Yaklaşık 10 yıl evvel onun isteğiyle taşındık bu yakaya. Bu arada bana "göçmen misiniz?" diye sorduklarında "Yok, göçmemişiz biz" derim. Çünkü baba tarafım hep Yunanistan tarafında. Bir tek babam gelmiş buraya. Çocuk yaşta gelmiş ve Boğaz'ı çok sevmiş.

Kira mı bu oturduğunuz ev?

Kira. 4 ev değiştirdik. İlk başta Kuzguncuk'ta bir yere taşınmıştık ama son üç seferdir Çengelköy'den Çengelköy'e taşınıyoruz. Buradan ayrılamadık bir türlü.

Buraya da daha yeni taşınmıştınız sanırım?

Evet. Henüz bir ay oldu. Benim babam pire gibi bir adamdı, hiç yerinde durmaz. Fakat son zamanlarda bize hep yorgun gibi geliyordu. Mesela buraya ilk geldiğimizde kitaplarımı dokunmayın onları ben halledeceğim dedi. Bir oda dolusu kitabı var. İnanın hiç elini sürmedi. Annem 4 günde düzenledi orayı. Evde her işi biz yapıyoruz, o ayaklarını uzatıp manzara izliyordu. Eve halıları atıp da tam manasıyla yerleştik diyorduk ki gecesine bu olaylar yüz gösterdi. Diyorum ki meğer biz annemle evi taziye ziyaretlerine hazırlarken o da son günlerini yorgunluğunu atmamakla geçiriyormuş.

Zile dahi adınızı yazma fırsatı olmamış sanırım. Baya bir aradık?

Evet. Bizden önceki kiracının adı vazıyor. Demistim ki buraya "Cambaz Ailesi" vazacağım.

Eve, bizzati orokni krasimni ad yaziyor. Dönişimni ki buraya çalsız kresni yazduğunu. Babam "Benim adımı yaz." dedi. Tamam dedim ama bir türlü nasip olmadı adını yazmak. O zilin plastik tabakasını söküp de içindeki kağıdı çıkartmak için kapının önünden geçtikçe elimdeki sivri bir cisimle abartmıyorum tam 5, 6 kere uğraşıp durdum ismi değiştirmek için. Ama her seferinde bir türlü çıkaramamıştım plastiği oradan.

Sonra da aciliyeti daha fazla olan başka bir ev işine yoğunlaşıp bunu sonraya bıraktım her seferinde. 15 Temmuz akşamı eve döndüğümde kapıdayken zile baktım ve içimden "Hala şuraya adamın adını yazmadım, yarın kesin halledeyim." dedim. Gecesinde de babam şehit düştü.

Peki o gün Alpaslan... Neler yaşadınız? Nasıl oldu?

Arkadaşlarıyla Çengelköy'de çok otururdu. Yine oradaydı. Eve geldi. Ben de internetten haberlere bakıyorum. Dedim Beylerbeyi'nde bir şeyler oluyormuş. Askerler insanlara sıkı yönetim ilan edildi eve dönün diyorlarmış... Hemen heyecanlandı. Ciddiye almadı başta, arkadaşlarını arayıp "Abi yanımızda darbe oluyormuş haberimiz yok" dedi. Hatta bir an "O değil askerleri yakacaklar, onlara yazık" dedi. Sonra iş biraz ciddileşti ama öyle halka ateş açan asker filan yine yok ortada. Televizyondan tankların yürüdüğünü görüyorduk sadece. Gerildik. Hatta bu gerilim bizi siyasi tartışmalara götürdü. Ben sakın sakın konuşurdum böyle fakat babam fevriydi. Aslında o da dediklerimin çoğuna hak verirdi de belli etmezdi.

Dışarı nasıl çıktı baban?

Hiçbir şeye kulak asmayarak. Tek başına. O sürekli yanına aldığı fotoğraf makinesini bile evde unutarak. Haberleşip bulunduğu arkadaşları da olmamış hiç. Diğer şehitlerden de böyle tek başına gidenler olduğunu işittim. Onları çağırıyorlar abi. Dağ olsan önünde duramazsın. Arkasından internete görüşlerimi yazmıştım. Evde oturup dualar eşliğinde olanı biteni izleyeceğimi filan. Ama açıkçası o çıktıktan sonra mahalleden gidenleri gördükçe benim de inesim gelmişti.

Babam on, on beş dakika sonra bana telefon açtı. Asker karakolu bastı, "halka ateş ediyorlar" dedi. Ben tabi nasıl olur diye kavramaya çalışıyorum, o sırada arkadan silah sesleri geliyor. "Sen neredesin?" dedim. "Duvarın dibindeyim" dedi. "Ani hareketler yapma" dedim. Onu tanıyan bilir. Ani hareketler yapar, fevridir... Telefon kesildi bir müddet sonra. Bende tabi film koptu.

İçeri gittim hemen abdestimi aldım. Bir tane tişörtüm var "O'ndan geldik O'na gideceğiz" ayeti yazıyor üzerinde, onu giydim. Evde silah olsa silah alacağım yanıma. Çakı aldım bir tane... Akla bak! O an zaten sopa mı çakı mı ne geçerse artık... Çengelköy'e bir indim ki hareket etmek mümkün değil. Öyle bir yoğun atış var ki... Sağdan gidin sağdan gidin diye bağıyorlar... Sağa sola bakıyorum insanlar vuruluyor, vurulanları taşıyorlar... Her taşınana babam mı değil mi diye bakıyorum.

Sonra?

Ben olaylar biliniyor, birazdan özel harekat falan birileri gelir ve halleder işi diyorum. Diyorum da, zaman geçiyor ve bittiği yok...

Biz de tekbirlerle onları psikolojik olarak baskı altına alıp sıkıştırdık. Onlar zaten, ölüm korkusuyla rastgele ateş açıyorlar. Aynı Siyonist askeri gördüm ben orada. Korkudan savunmasız insanları tarayan psikopatlar gördüm karşımda.

Sonra ara sokaklara girdim. Deli gibi babamı arıyorum. Telefonumda dakika falan her şey sıfırlanmış. Başkalarının telefonlarından ulaşmaya çalışıyorum.

En son bazı ağabeylerimi aradım. Abi Çengelköy'de kıyamet kopuyor dedim. Ne diyorsun sen ya diyorlar. Bir buçuk saattir biz orada ateş altındayız kimsenin haberi yok.

Dedim buradaki kalabalık kuru kalabalık özel hareket falan yok mu? F16 havalanıp bomba bile attı. Bildiğin Suriye'ye döndü burası nasıl duymuyorsunuz... "Tamam kardeşim ilgileniyoruz" diyorlar ve kapatıyorum telefonu.

Babamdan hala haber yok. Bana ulaşıp "neredesin konum at" diyenler var. Hepsine; silah varsa gelin, yoksa bomboş ölmeye gelmeyin, bana da bir silah getirin diyorum. Baktım olacak gibi değil. Tabi evde annem perişan. Sıkıştırıldığımız noktadan çıkıp eve döndüm. Babamın telefonunu aradım birkaç kere daha. Çalışıyor çalışıyor açmıyor. En sonunda bir hanım açtı. Dedi babanız buraya geldi Çengelköy Hastanesi'ne. Oradan başka hastaneye sevk etmişler. İki tane hastane adı verdi bana. Ümraniye devlet veya Numune. Bu ikisinden biri bilmiyoruz dedi. Durumu nasıl dedim bilmiyoruz dedi. Nasıl çıktı dedim ona da çok bilmiyoruz ama çıkarken iyiydi dedi. Ben daha o an babamın şehit olduğunu anladım. Aslında bundan bir, iki hafta evvel bana malum olmuştu her şey de oralara hiç girmeyeyim, oralar bana kalsın.

Neler sezmiştin?

Dediğim gibi bana kalsın. Böyle şeyler yaşıyorum bazen... Kendi kendimi hazırlıyorum. Acayip tevafuklar, olaylar... Bunların bir kısmını sayfalarımından paylaştım. Şu an anlatamam da yazarken iyi yazıyorum. Facebook ve Twitter sayfamdan yayıyorum. İnsanlar ağlayarak okuyor onları, ben keyifle yazıyorum. Hiç gözyaşı yok. Çünkü hissediyorum babamın şu anda yanımda olduğunu. Bizi dinlediğini... Baya eminim bundan. Yüzü gülüyordu, şehitlerin yüzü güler. Konuştukça bana daha da güldü. Amcamla halama da böyle görünmüş gasilhanede. Çok güzel şeyler yaşadım ben. Ölümün güzelliğini gördüm ve göstermek istiyorum. Babamın bana açtığı yolun nurunu kelimelerle anlatamam.

Herhangi bir kahroluş yok yani?

Ne kahrolacağım canım. İsyen yok, bir şey yok, hiçbir şey yok. Sürekli şükrediyorum. Ben babam şehit olmadan bir ay önce bir cümle bile kuramıyordum. Bütün sosyal medya hesaplarımı kapattım. Şimdiyse bende taşmak isteyen birçok şey var.

Hastaneye dönecek olursak, hangisine gitmiştiniz, orada neler oldu?

Ümraniye'ye gittik, Numune'de bir abimiz vardı zaten. Onu arayıp, bakar mısın dedim. O

babama ulaşamadı. Bir de babam vatansız biliyor musun kimliği yok. 30 yıldır evli, 25 yaşında çocuğu var ama kimliği yok... Yani bu adam nasıl yaşadı şimdiye kadar kimse inanmaz anlatsam... Vatani için canını verdi, ama vatansız. Hastanenin girişindeki listede adını görememiş olmamı buna bağladım.

Öğrendiğime göre morgda biri yatıyordu bir de yoğun bakımda insanlar vardı. Morgdakine benim bir abim girdi, geldiğinde o değil dedi. Fakat beni kendine inandıramadı. Herkes yarım yamalak bir şeyler söylüyordu. Oyalıyorlardı bizi. Ama gerçekten morgtaki o değilmiş. Sabah 5.30 civarı yoğun bakımdan cansız bedenini çıkardılar.

Siz yoğun bakımdayken girdiniz mi, gördünüz mü?

Yok, hiçbir şekilde sokmadılar... Kapısının önünde bekledik.. Ne kadar güçlüymüş ki artık, iki G3 mermisine direnmiş adam onca saat. Ama ben birden vefat ettiğine inanmak istiyorum. Yüzünden de onu anladım. Bizi oyalamış olabilirler o gece.

Neresinden girmiş o iki kurşun?

Bir şehide en yakışan yerden, göğsünden.

Hastaneden çıktıktan sonra neler oldu? Ne yaşadınız o andan sonra?

Ben zaten diyorum ya, hazırlıklıydım. Annem için endişeleniyordum sadece. Ağlamıyorum, bana sarılanlar ağladıkları için ağlıyorum. Onları teselli ediyorum. Böyle bir psikoloji. Hiçbir şekilde yıkılmadım. Açıkçası annem de şaşırttı beni. O da çok metanetliydi.

Çok sakın görünüyorsun maşallah. Peki babamı kim vurdu diye düşünüp de öfkelenmedin mi hiç?

İlk başta attığım twitlerde biraz öfke var tabi. Savunmasız insanlara ateş açanları kelepçelediklerini öğreniyorum. Bunlar katildir. Kafasına sıkıp bırakacaksın diyorum. Benim gibi silahsız insanlara en acımasız şekilde ateş açıyorlarsa karşımda isterse 15 yaşında biri olsun bunu yapan, elime geçirirsem öldürürüm. Veya diyelim komutanım bana silahsız insanlara ateş açmamı emrediyor, döner onun kafasına sıkarım hiç düşünmeden. Diğeri de beni vurur ve mesele kapanır.

Fakat hain asker ve polisler bizi diğer güvenlik güçlerimize adaletsiz davranmaya sevk etmemeli. Zaten bu olanların hepsi muhtemelen ülkemizi başka bir ülkeyle savaşa sokmak için. Askerimizi güçsüzleştirmeye çalışıyorlar. Bize düşen hainlerden arınıp askere, polise sahip çıkıp onlarla omuz omuza kafiye kılıç sallamaktır. Çok ciddi bir savaşın arifesindeyiz. Ama Allah'ın izniyle düşmanlarımıza karşı galip geleceğiz. Buna inanıyorum. Allah'ın orduları bizimle. Ben bunu olanlara dair yaşananları izlediğimde çok iyi gördüm. Ateş açılıyor, herkes sistemli bir şekilde eğiliyor, sonra kalkıp çıldırmış gibi silahların üzerine filan yürüyor. Burada çok farklı bir şey var. Burada insanların içine nüfuz eden gizli bir güç, cesaret var.

Sen tek çocuksun. Dedin ki babamın kimliği yoktu, vatansızdı... Senin kimliğin?

Annem Türk uyruklu olduğu için bende var. Trajikomikti babamın hayatı. Hatta rahmetlinin filmi çekecektim "Haymatlos" adında. Çekecektim demeyeyim, çekeceğim inşallah. İzleyemedi diye de üzölmeyeceğim, çünkü izleyecek.

İlginçmiş. Peki hiç konuşuyor muydunuz babanızla kimlik durumunu? Mesela hastalanınca ne yapıyordunuz?

Hastalanmıyordu. Zaten hastalansa bile belli etmeyen bir tipti babam. Her şeyi hoş görüyordu. Hep başkaları için yaşadı denir ya hani. Kendi için hiç koşturmazdı. Ben ondan fazla dertleniyordum kimlik işine. Diyordum şunu artık hallet. Ben söyledikçe kızıyordu.

Evde bekleyen evrak ne var ne yok topladım bir gün babamın haberi olmadan. Ankara'ya gittim. Avukat buldum. "Devlet size ne gibi gerekçe gösteriyor, onu bana söyle" dedi avukat. Adam akıllı halledelim şu işi dedi. Babama geliyorum devlet sana ne diyor filan diyorum bir şey demiyor. Kestirip atıyor. Anası babası Yunanistan'da. Gidemiyor onları görmeye. Onlar da elden ayaktan düştüler eskisi gibi gelemiyorlar. Anası cenazeye bile gelememi mesela.

Dedem de en son memlekete dönerken zaten epey ağlattı beni. "O kadar çağırıyordu geledim" dedi gözünden yaşlar boşılırken. Kendini suçlu hissediyor.

Basından sizi arayanların dışında böyle halktan, vatandaştan arayan soran, sizi bulanlar oldu mu? Sosyal medyadan ulaşanlar oldu mu?

Çok fazla. Bakamayacağım derecede. Sağolsunlar. Beni en etkileyen de cenazeye kadar gelip bana sarılarak "Sen beni bilmezsin ama ben seni okuyordum, babanı da bilirdim." diyenler.

Babanın son projesi camilerle ilgili bir çalışmaydı değil mi?

Evet. Babam bu kitabın bitmiş halini daha birkaç ay evvel eline almıştı. Çok keyifliydi bunu bitirdiği için. Bu onun yıllardır hayaliydi. Hiçbir ticari beklentisi yoktu. Cumhuriyet tarihi boyunca yapılmamış bir çalışmayı ülkesine kazandırmak istiyordu sadece. Ve Türkiye Ulu camilerinin hepsini bir kitapta topladı. Bana da yardım etmek nasip oldu. Baba oğul Anadolu'yu gezerek yaptık bu kitabı.

Bu yolculukta birçok anı biriktirmişsinizdir illaki. Onlardan birini anlatabilir misin? Babana dair bir şeyler...

Doğu'daydık. Çocuğun biri peşimize takıldı. "Abi Allah sana Kabe'ye gitmeyi nasip etsin" dedi. Dondu kaldı babam. Arkasını döner dönmez cebindeki neredeyse bütün parayı uzatarak "Ne güzel dua ediyorsun, bir daha et" dedi.

Kabe'yi görmeyi çok isterdi. Ramazan'ın son günlerinde yoğun şekilde onunla birlikte Kabe'ye gidebilmek için dua ediyordum. Fakat şehadetine yakın başka bir şeyler oldu. Benim tek başıma yola çıkmak gibi bir hayalim vardı hep. Ailemi buna nasıl ikna ederim, bu ne zaman olur, ne kadar sürer filan hep düşünürdüm böyle.

Amaç sadece yolda olmaktı, varmak değil. Lakin babamın şehadetine yakın ben bu yolculuğun sonu Kabe'ye varmalı diye düşünmeye başladım. Yani uçak bileti alıp değil de, yürüyerek çıkacaktım yola. Selam alıp vererek, yoldaş biriktirerek Mekke'ye varacaktım. Babamsa bu planın içinde değildi hiçbir şekilde. Zihnimin karanlık bir noktasına gidiverdi. "Onsuz gideceksin" dedi yaradan bana yani, malum etti. Şimdi diyorum ki o zaten en güzel yolla gitti oralara. İçim rahat. İnşallah ben de bu hayalimi gerçekleştireceğim.

Peki şimdi ne olacak? Bundan sonraki hayatınıza dair bir düşünce var mı zihninde?

Artık annemle baş başa kaldık. Seni sürekli gezdireceğim diyorum ona. Babamdan daha fazla gezdireceğim... Babamın işleri yoğundu, dünya telaşından fazla vakit ayıramıyordu zaten. Canı sıkılırdı hep bu duruma.

En son kervansaraylar ve çeşmeler üzerine bir şey yapacaktı. İnşallah onları tamamlayacağım. Onun fotoğraf makinelerini kurcalayarak büyüdüm neticede.

Mustafa abiden sonra ardiyedeki yuvasından çıkmayan kedisi Şinasi...

Yeni Şafak Gazetesi ile bu süreçte iletişiminiz nasıldı?

Hepsinden Allah razı olsun. Patronları ve tüm meslektaşları çok ilgi gösterdiler. Ben hep kızardım bu sektördekilere birbirlerine hiç vakit ayıramadıkları için. Bugün çok daha net gördüm ki ölüm gerçekten müthiş bir şey. Bize aramızdaki tüm soğuklukların dünya telaşından kaynaklandığını gösteriyor. Aslında hepimizin içinde birbirimizle kucaklaşmak yatıyor ama dünyalık telaşlar aramızı açıyor işte.

Teşekkür ediyorum Alpaslan. Başımız sağ olsun tekrardan.

Ben teşekkür ediyorum. Allah milletimizden razı olsun. Bizim üzerimizden rahmetini, bereketini eksik etmesin.

PAYLAŞ

#Mustafa Cambaz

#Alparslan Cambaz

#Yeni Şafak

#Fotomuhabir

#Şehit

#Darbe Girişimi

#15 Temmuz

#FETÖ

ÖNERİLEN VİDEO

GÜNDEM E-POSTA ABONELİĞİ

Bakanlık ifşa etti

13 firmanın süzme ballarının sahte olduğu ortaya çıktı.

'Türk devleti ilacın parasına bakmaz'

Bakan Bilgin'den SMA ilaçlarına ilişkin çok önemli açıklama.

15 Temmuz

yenisafak.com/15Temmuz

Kudüs : Bir Şehrin Hikayesi

gzt.com/kudus

Yeni Şafak Seçim

yenisafak.com/secim

Yeni Şafak Ramazan

yenisafak.com/ramazan

Yeni Şafak Spor

yenisafak.com/spor

GZT Lokma

gzt.com/lokma

MOBİL UYGULAMALAR

Apple

Android

Windows

Yeni Şafak olarak yayın hayatına başladığımız ilk günden itibaren ülkemizde demokrasinin tüm kurumları ile yerleşmesi, milli irade ve değerlerimizin hakim olması için tüm gücümüzle çalıştık. Bu ülkenin geleceğinin derin sularda boğulup gitmemesi için çaba sarf ettik.

Fırtınalı günlerde sığınılacak bir liman olduk. Bugüne kadar ülkemize yapmış olduğumuz katkıyı bundan sonra da okurlarımızın desteği ile sürdürmeye devam edeceğiz. Her gün Yeni Şafak'la yeni bir umut olacak.

Son Dakika

Haberler

Koronavirüs

Türkiye

Dünya

Bilimsel Gelişmeler

Gündem

Darbe Girişimi

Eğitim

Politika

Yerel Haberler

Dünya

Ortadoğu

Avrupa

Amerika

Asya

Afrika

Antartika

Okyanusya

Özgün

Özgün haberler

Dini Bilgiler

Yemek Tarifleri

Diyet

Spor

Spor Haberleri

Transfer Haberleri

Beşiktaş Haberleri

Galatasaray Haberleri

Fenerbahçe Haberleri

Trabzonspor Haberleri

Futbol

Basketbol

Motor Sporları

Voleybol

F1

Extreme Sporlar

Golf

Güreş

Atletizm

Su Sporları

Salon Sporları

Uzakdoğu Sporları

Diğer

Ekonomi

Türkiye Ekonomisi

Dünya Ekonomisi

Otomotiv

Emlak

İş Dünyası

Basın İlan

İletişim / Harita

+90 212 467 65 00

Maltepe mah. Fetih cad. No 1/1
Topkapı Zeytinburnu İstanbul Türkiye

Bip / +90 530 846 00 00

Facebook

Instagram

Twitter

Google Plus

Pinterest

Youtube

Flipboard

Rss

Copyright 2017 © Yeni Şafak

Gizlilik Politikası

Kullanım Koşulları

Site Map

Medya Kit

Kurumsal

Bilgi Toplumu Hizmetleri

Hat Sanatı

Resimli cuma mesajları YENİ | Anlamlı, dualı, resimli, hadislerle güzel cuma mesajları ve sözleri

↑
YUKARI

6698 sayılı Kişisel Verilerin Korunması Kanunundaki amaçlar ile sınırlı ve mevzuata uygun şekilde çerezler kullanılmaktadır. Detaylı bilgi için [çerez politikamızı](#) inceleyebilirsiniz.

X